

«Παρουσία της Πολιτικής και Αθλητικής ηγεσίας του τόπου, εδόθη με λαμπρότητα χθες, εις την αίθουσαν χοροσπερίδων του ξενοδοχείου Μεγάλη Βρετανία, συνέντευξις Τύπου δια το ράλεϋ της Ακροπόλεως».

Κάπως έτσι θα ήταν οι πρώτες αράδες της είδησης στη δεκαετία του '50, αν και δεν καθόλου βέβαιο, πως εκείνη την εποχή γινόταν συνέντευξη Τύπου πριν την τέλεση του αγώνα. Στο πέρασμα του χρόνου είχα την τύχη να παρευρεθώ, μόλις, σε τρεις τέτοιες. Η πρώτη ήταν το '79, για το 26ο, η δεύτερη το '99 για το 46ο, και τελευταία χθες, Δευτέρα 7/9, για το 61ο.

Ατυχώς, η μνήμη μου με είχε εγκαταλείψει και δεν μπορούσα να θυμηθώ που και πότε δόθηκε η συνέντευξη Τύπου για το 26ο. Από μια γρήγορη έρευνα στο αρχείο προέκυψε ότι ήταν Παρασκευή 27 Απριλίου και έλαβε χώρα στο εντευκτήριο της Λέσχης. Θυμάμαι, επίσης ότι αλυτάρχης ήταν η Πέγκυ Τρικάρου, ήταν η πρώτη φορά μάλιστα, που τοποθετήθηκε γυναίκα σε αυτό το πόστο, για αγώνα του Παγκοσμίου Πρωταθλήματος.

Δύσκολο επίσης να ξεχάσω, ότι κορυφαίο πρόσωπο στην οργάνωση και στην Λέσχη εκείνη την εποχή ήταν ο Αλέξανδρος Δαρδούφας. Έχοντας πρόσφατα αναλάβει την προεδρία από την εμβληματική φυσιογνωμία του Απόστολου Νικολαΐδη ήταν ένας άνθρωπος που ήξερε πολύ καλά τις κινήσεις στην υπό διαμόρφωση σκακιέρα της παγκόσμιας Ομοσπονδίας.

Ο εκλιπών είχε γίνει στόχος δριμύτατης κριτικής για τις επιλογές του, σε ό,τι αφορά τον τρόπο που διοίκησε το σπορ στα 17 χρόνια που άσκησε εξουσία. Όσο και αν αυτό είναι μια άλλη κουβέντα, οφείλω να θυμηθώ, ότι με το θάρρος της γνωριμίας μας από τα παιδικά μου χρόνια, τον είχα πλησιάσει και τον είχα παρακαλέσει να ξαναδεί το θέμα με τους πολύ σφικτούς χρόνους των απλών διαδρομών. Δεν δέχτηκε καμιά συζήτηση, ενώ σε άλλες, επί

του θέματος τοποθετήσεις του, είχε φανεί και αρκετά δηκτικός, με παρατηρήσεις του τύπου: «Υπάρχει και το Πρωτελατών για όσους δεν μπορούν».

Όπως αιφνιδίως όμως, ελάχιστα λεπτά πριν την εκκίνηση δόθηκε, από την οργάνωση, συνολικά 50 λεπτά (δέκα σε κάθε σκέλος) έξτρα χρόνος. Μολοντούτο, μόλις 20 από τα 155 αυτοκίνητα που ξεκίνησαν αντίκρισαν την καρό σημαία, αν και εξαιρέθηκαν τρεις δύσκολες ετάπ του νυκτερινού σκέλους Καλαμπάκα I – II. Αν δεν είχε δοθεί εκείνη η παράταση, την Διονυσίου Αρεοπαγίτου θα έβλεπε μονοψήφιος αριθμός πληρωμάτων, όπως και το '71. Το λάθος της οργάνωσης δεν αναγνωρίστηκε, δεν συζητήθηκε, δε αναλύθηκε ποτέ. Τουλάχιστον δημόσια. Το κλίμα της Λέσχης δεν επέτρεπε, ερωτήσεις, αμφισβητήσεις, αντιρρήσεις.

Τα γράφω όλα τούτα σήμερα λίγες ώρες μετά τη συνέντευξη Τύπου του 61ου, ώστε να γίνουν σαφείς οι διαφορές των εποχών, αλλά και η ένταση της αντίθεσης ανάμεσα σε «ελπικούς» και πάσης φύσεως αντιφρονούντες. Ήταν βαθύ, πολύ βαθύ το ρήγμα και οι παλιότεροι όπως ο Γ. Ραπτόπουλος έχουν πολλές λυπητερές ιστορίες να διηγηθούν. Υπό αυτό το πρίσμα είναι εύκολα ερμηνεύσιμο το πάθος του Φ. Αντωνιάδη, τότε που έβαλε τη ψυχή του για την Ομοσπονδία και την έβαλε με τρόπο ακραίο.

Με τον ίδιο τρόπο δικαιολογείται και η συχνά δυσερμήνευτη ένταση που στελέχη της Ομοσπονδίας όπως ο Δ. Μιχελακάκης ή ο Γ. Μεσημέρης, εναντιώνονται σε κάθε τι «ελπικό» ακόμα και τώρα που η Λέσχη παρουσιάζει έντονα τον επιθανάτιο ρόγχο της σε αυτή την in extremis κατάσταση που βιώνει.

Δεν αντιστέκομαι καθόλου στον πειρασμό να κάνω συγκρίσεις, ανάμεσα στο τότε και στο τώρα. Και ως γνωστόν είναι τόσο δύσκολο όσο και επικίνδυνο να μιλήσεις για καλύτερες ή χειρότερες εποχές, αλλά τόσο ανάλαφρο να πεις για διαφορετικές.

Από το άψογο κοστούμι, ή μπλέιζερ και ενίοτε κάποιο φουλάρι των ανθρώπων της Λέσχης, που για ελάχιστα συζητούσαν και πολύ λιγότερα ανέχονταν, περάσαμε σε ολότελα άλλο modus vivendi, των προσώπων της Ομοσπονδίας, όπου πάρα πολλά συζητούνται ενώ ενίοτε γίνονται και στόχος χυδαίας κριτικής. Αλλά έτσι λειτουργούν οι θεσμοί.

Προφανώς κρίνεται προτιμητέα η ενδεχόμενη χυδαιότητα άσχετων ή επαγγελματικά άστεγων, από το καθεστώς της αυστηρής απολυταρχίας. Δεν είναι παρά το τίμημα της όποιας ελευθερίας. Από το «*μπορώ να σας απασχολήσω για ένα λεπτό κ. Πρόεδρε*» έως το «*να σου πω δυο λόγια ρε Μητσάρα*»

η απόσταση είναι μερικές δεκαετίες αλλά και κάτι άλλο που δεν ορίζεται από χρόνο.

Η ηγεσία της Ο.Μ.Α.Ε. λοιπόν, με εμφανείς τις κάθε τύπου αγωνιστικές καταβολές της, έδειξε άλλη μια φορά ότι προς το παρόν τίποτα και κανείς δεν μπορούσε να το πάει καλύτερα.

Το πρωινό 7 του 13/7. Ο Νοργουέζος Jean Luc Thorer στη γέφυρα του τελεφερίκ. Έκεί η βήματα νίκης του.